Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 31 серпня 2010 року № 33 (353)

ВІДКРИТТЯ МУЗЕЮ – ЦЕ ПОЧАТОК

Ігор ДАНИЛИХА

Коли 2007 року вийшов указ В.Ющенка про вшанування Ярослава і Слави Стецьків, вірилося, але і важко було уявити, як виглядатиме музей подружжя у Києві чи Тернополі. А ще більш немислимо було уявити музей Слави Стецько у загубленому серед пагорбів Жидачівщини на Львівщині селі Юшківці. Тут поряд із церквою стоять занедбаний будинок місцевої школи, в якій вчителювала у далекій своїй молодості Слава Стецько. Майбутній провідник ОУН, лідер Антибільшовицького блоку народів, засновник КУН розпочала тут свою націоналістичну діяльність. Слава Стецько жила у сусідньому селі Дев'ятниках, де діяв місцевий провід ОУН, яким керував Я.Дякон. Тепер його ім'я носить місцева школа.

Відомо, які цілі ставили перед собою ОУНівці, тож щоденною сумлінною підпільною працею вони вкладали частину свого життя, душі у велику українську справу.

Закінчення на 2-й стор.

ЗАЯВА

Київської міської організації Конгресу Українських Націоналістів

25 серпня на сесії Київради було прийнято звернення до Верховної Ради України щодо ліквідації існуючих районних у місті Києві рад, шляхом внесення відповідних змін у Закон України "Про столицю України – місто-герой Київ". У пояснювальній записці до звернення йдеться про те, що, районні ради не є обов'язковою складовою системи місцевого самоврядування у місті Києві, а суть їх ліквідації полягає лише у вдосконаленні правового статусу місцевого самоврядування.

КМО КУН переконана, що за такою юридичною казуїстикою криється зовсім інша мета. Владна неукраїнська коаліція, що складається з Партії регіонів, комуністів та їх тушкованого різнокольорового охвістя чудово розуміє, що взяти Київ остаточно, себто перемогти на виборах до київських райрад не представляється можливим. Зденаціоналізовані антиукраїнські сили підтримки у переважної більшості киян не знаходять. Отже, вибори необхідно просто скасувати, а керівництво Києвом перевести у ручний режим, призначивши на місця прибульців з Єнакієвого чи Макіївки. Наголошуємо, що 65 чоловік з депутатського корпусу Київради прийнявши це звернення цинічно зрадили киян. Голосували за прийняття звернення фракції Блоку Черновецького, Партії регіонів та вісім членів столичного БЮТу.

КМО КУН обурена брутальним наступом влади на столичне самоврядування та заявляє свій рішучий протест. Столичні націоналісти готові відстоювати право киян обирати собі владу усіма можливими засобами. Закликаємо депутатів Верховної Ради схаменутись та не підтримувати звернення, таким чином засвідчивши, що вони є саме народними депутатами, а не платними "кнопкодавами". Ми апелюємо безпосередньо до киян – не будьте байдужими! Сьогодні вони позбавляють вас права обирати власну місцеву владу, а вже завтра вони прийдуть у ваші домівки та просто позбавлять вас житла. Українські націоналісти разом з киянами готові дати гідну відсіч прибульцям! Разом – переможемо!

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ДИВІМОСЯ ГЛИБШЕ

Микола БІЛИЙ, політолог

Відомий в Україні та поза її межами науковець, публіцист і політичний діяч Василь Іванишин у книжці "Нація. Державність. Націоналізм" (Дрогобич, "Відродження", 1992) трьома абзацами виклав думки прості, але глибокі; такої глибини ті думки, що сьогоднішній український загал тієї глибини не досягає.

Перш ніж зробити спробу шукання відповіді на болюче запитання: "Чому не досягає?!", процитуємо ті три абзаци:

"Усі довгі століття під'яремного існування українського народу формували його політичну свідомість в устремлінні до власної державності та державної незалежності. У їх відсутності знаходив українець пояснення і причину всіх суспільних і багатьох особистих бід, з їх здобуттям пов'язував надії на краще життя, а тому безоглядно чи вагаючись, але йшов з тими, хто обіцяв реалізувати цю національну ідею-мрію.

Щоденний досвід підказував, а крах частих національно-визвольних змагань переконував, що відсутність власної держави робить націю надзвичайно вразливою та беззахисною і не дає можливості ефективно використати колосальний потенціал багаточисельного народу, забезпечити його права і свободи. І навпаки: навіть вісімдесятилітнє монгольське іго не змогло стерти з лиця землі наш народ, як це трапилося з десятками інших, саме тому, що він мав свою державу.

З другого боку, увесь хід історії давав інший жорстокий урок: навіть наявність власних структур (уряд, армія тощо) без реальної незалежності (приклад Хмельниччини, Гетьманщини, УРСР) не врятує народ від цілковитого поневолення і постійної загрози голодної смерті на багатющій землі".

Дехто може заперечити, мовляв, сьогодні свідомі українці досягли тієї глибини до дна. Але говоримо про загал, а не про свідомих українців; та треба уточнити – ті, хто досягли глибини, і є свідомими. Але є ще багато осіб в середовищі народних депутатів, в середовищі професорів та академіків, інтелігентів різного ґатунку, які нізащо не погодяться вважати себе несвідомими, хоча, на жаль, такими є. А те, що загал (електорат) не досягає глибини, переконливо показали президентські вибори 2010 року.

То "чому не досягає?!"

Маємо згадати, як виразно і навіть зухвало підтримували московські апологети імперії ("СССР") націоналістичні та національно-демократичні визвольні рухи в колоніях капіталістичних держав. Зухвало, бо московський імперський режим не лише поставляв зброю тим націоналістам, а навіть контингенти воєнних радників та війська. Мета московської імперії була зрозуміла – зменшити (підірвати) потугу капіталістичного світу, котрий вважала своїм ворогом, до того рівня, який би обумовлював провідне становище в світі московсько-імперської потуги. Активісти в трудових і творчих колективах, студенти, а особливо курсанти військових училищ та слухачі військових академій в більшій своїй масі з пієтетом апологетів імперії розхвалювали на семінарах націоналізм повсталих проти капіталістів народів. Та були інтелігенти, трудівники, студенти і військовики й свідомі, які бачили трагедію поневолених Московією народів в так званому СРСР. Не тільки бачили, а й розуміли, що має прийти час визволення загарбаних і поневолених Московією народів і щось робили для наближення того часу. Ті, хто робили це настільки виразно, що ставали здобиччю імперських опричників – КДБ, конали в тюрмах і концтаборах.

Закінчення на 3-й стор.

33
4 820102 210017

ВІДКРИТТЯ МУЗЕЮ – ЦЕ ПОЧАТОК

І от у день 19-ї річниці Незалежності почав діяти місцевий музей Слави Стецько, який постав у відновленому руками місцевих ентузіастів будинку. Ініціатором, натхненником створення закладу від початку був і залишається мешканець села Юшківці Володимир Лагоцький. Саме йому вдалося довкола себе згуртувати однодумців. На ремонт старої школи, в якій працювала Слава Стецько, потрібні були значні матеріальні ресурси. Першими відгукнулися парафіяни та настоятель греко-католицької церкви Івана Богослова села Юшківці отець Олег Мамчук, значну допомогу надала церква Різдва Богородиці, що на Сихові у Львові, з настоятелем отцем Орестом Фердинюю. Ідейну та фінансову допомогу у справі створення музею надав Міжнародний Благодійний Фонд імені Ярослава Стецька, а експонати до музею надало подружжя Степана та Лесі Брацюнів з родинного архіву. Значну матеріальну допомогу надала обласна партійна організація "Громадська ініціатива", очолювана Володимиром Гузаром. До справи створення музею засновниці Конгресу Українських Націоналістів славної пам'яті Слави Стецько активно взялася обласна організація Конгресу Українських Націоналістів на чолі з депутатом обласної ради Миколою Пшевлоцьким та депутати Львівської обласної ради від КУН. Особисту значну фінансову підтримку надав Голова Конгресу Українських Націоналістів Олексій Івченко.

Кілька корисних порад і консультацій, як досвідчений музейник-дизайнер, дав професор Ярослав Ульгурський. Справа створення музею отримала підтримку широких кіл громадськості, депутатів та чиновників жидачівського району.

Свято відкриття вдалося. До Юшківців прибули із навколишніх сіл, сусідніх районів області, Львова. Символічно, що це відбувалося саме у День найбільшого державного свята. Тому і розпочалося з богослужіння у місцевій церкві. Потім відслужили молебень за Україну біля сільського пам'ятного знаку, що знаходиться поряд. Далі розпочався акт відкриття.

Після Державного гімну виступили Володимир Лагоцький, Іван Губка – соратник Слави Стецько, депутат облради від КУН Андрій Микуш, Олексій Данилишин – ветеран УПА, голова ЛОО КУН Микола Пшевлоцький, який зазначив, що Слава Стецько була взірцем служіння нації, першою запроваджувала традиції боротьби середини ХХ століття у сучасне політичне життя і гордо тримала прапор з гаслом "Свобода народам, свобода – людині".

Голова Жидачівської районної ради Роман Баліцький зачитав рішення виїзної сесії про створення звань почесних громадян району Ярославу та Славі Стецькам. Виступили також народні депутати України Андрій Парубій, Тарас Стецьків, голова обласної "Просвіти" Ярослав Пітко. Свою пісенну творчість присутнім подарували Софія Федина та "Вірли". Цей хор патріотичної пісні, до речі, зустрічав свого часу Славу Стецько в Україні. Виступали також місцеві учасники художньої самодіяльності.

Увінчалася акція символічним перерізанням стрічок під акомпанемент маршу ОУН "Зродились ми великої години". Цей ритуал здійснили Володимир Лагоцький і Микола Пшевлоцький. Музей освятив місцевий священик. Відтак, присутні ознайомилися з експозицією, місце в якій знайшлося і подарованим ЛОО КУН вишитому портретові Степана Бандери роботи народного майстра з Дрогобиччини Степана Бориславського і посмертній нагороді Слави Стецько від Львівської обласної ради. В експозиції представлені фото, документи, макет місцевої упівської криївки та відтворено інтер'єр київського кабінету Слави Стецько, переданий для музею Головним Проводом Конгресу Українських Націоналістів. Акція завершилася, але це лише початок копіткої музейної роботи наповнення експозиції. Хочеться вірити, що незабаром у підвалі з'явиться і друкарня, яка тут підпільно існувала за життя подруги Слави.

P.S. Кажуть, що поміж присутніх бачили народного депутата-регіонала П.Писарчука. Може, йому вдасться переконати теперішню обласну владу в необхідності збудувати дорогу до села, стоянку для авт та встановити вказівники для туристів.

Ігор ДАНИЛИХА

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ПРИПИНІТЬ
ПЕРЕТВОРЕННЯ УКРАЇНИ НА МОСКОВСЬКУ ГУБЕРНІЮ!

Відкритий лист голові НТРКУ

Пане голово, як слухачі Першого каналу українського національного радіо, хотіли б поставити питання стосовно Вашої роботи: якщо це не пов'язано з періодом відпусток, поясніть, куди з українського радіо діваються українські передачі, для кого і для чого замість пізнавальних та історичних програм Ви готуєте обговорення побутових проблем у прямому ефірі? Куди поділись обідні освітньо-культурні програми, чому перенесені в часі ранкові пізнавальні передачі для дітей, де передачі "Кобзарський майдан" та "Козацька рада", врешті-решт? Ваші "реформи" дійшли і до третього мистецького каналу національного радіо "Культура". Якщо так буде продовжуватись і надалі, то навіть ті слухачі, які голосували за Вашу партію, якщо й не зрозуміють, то принаймні відчують, що єдиним принципом національного радіо та телебачення є шансоново-розважальні теревені на кшталт: ми розповімо вам будь-яку цікавину, лише не правду про нашу історію, про нашу культуру, наші традиції. Ми вимагаємо припинити нівелювання українських цінностей, заміну їх на регіонально-комуністичні поняття, не соромити українське радіо, не навіть за часів кучмізму було колискою українського патріотизму. Якщо це нова політика українського радіо, а не період відпусток, спробуйте краще навести лад на своїх приватних FM-каналах, які засмічують ефір низькопробним непотребом, а національні канали залиште у спокої – інакше там дійсно не лишиться нічого національного. Не добивайте дротове мовлення, яке і так ледь животіє.

Припиніть перетворення України на московську губернію!

Олександр ОХРІМЕЦЬ, Василь ЛЯШОК, Олександр ПОНОМАРЕНКО, Олена ЖИТНІК, Анатолій МАРУЩАК, Олексій МІЛЮКОВ, Людмила ПОЛУНИЧЕНКО, Олексій ШАКЕРА, Сергій ДЕРКАЧ, Микола САВЧЕНКО, Юлія НІКІТІНА, Дмитро ВАНСОВСЬКИЙ.
м. Васильків Київської обл.

КОРОТКО

НА ДОНЕЧЧИНІ ЕКОНОМЛЯТЬ, ЗАКРИВАЮЧИ УКРАЇНСЬКОМОВНІ КЛАСИ

В місті Вугледар у загальноосвітній школі №1 ліквідовують україномовний 11 клас, а учнів і їхніх батьків примушують писати заяви про перехід на російську мову навчання до загальноосвітньої школи №2.

Про це в своєму листі до голови Донецької ОДА Анатолія Близнюка повідомила голова Донецької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Марія Олійник.

За її словами, дітей переводять в російську школу з усної вимоги завідуючого міського відділу освіти Войцеховського і міського голови Ширінського через брак фінансування. "Але гроші можна заощадити і на російськомовній школі, чому треба заощаджувати саме на україномовній школі? Лише на одне святкування дня міста з міського бюджету виділяють 90 тис. гривень", – наголошує Марія Олійник.

"Чиновниками міста Вугледар проводиться свідома, запланована русифікація. Звертаюся до Голови ОДА Анатолія Близнюка з вимогою негайно втрутитися в конфлікт і дати дітям змогу навчатися українською мовою", – зазначає голова Донецької обласної організації Конгресу Марія Олійник.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

19 РОКІВ НЕЗАЛЕЖНОСТИ:

влада стала абсолютно незалежною від думки народу

Дмитро СПІВАК

24 серпня в усіх регіонах нашої країни широко відзначали 19-у річницю української незалежности. І справді, 19 років тому український народ сказав тверде "так" створенню вільної незалежної самостійної і унітарної держави. Проте давайте спробуємо розібратися, що таке справжня незалежність і яким чином громадяни України можуть впливати на долю своєї країни.

На мій погляд, незалежність держави – поняття глибше, ніж просто дата в календарі, покладання вінків і трибунні пафосні розмови. Це, напевно, філософія існування держави, філософія буття суспільства і моральне сприйняття життя кожною людиною.

Переконаний, що незалежність держави – це не лише територія, прапор, герб і національна валюта. Думається, що передусім незалежність країни визначається сукупною незалежністю наших громадян, для яких головними критеріями життя в сучасній державі мають стати моральність, духовність, дотримання громадянських прав і свобод. Особливо свободи слова і свободи щодо права відстоювати людську гідність.

Але саме ці фундаментальні свободи й зневажаються нинішньою владою, що загрузла в корупції і безвідповідальності, уседозволеності і безкарності. Тобто головна відмінна риса незалежности по-українськи – це те, що влада непідзвітна своїм громадянам. Упевнений, що саме тому це свято не стало всенародним, а номенклатурно-провладним.

Смію стверджувати, що саме влада стала абсолютно незалежною від думки свого народу, який, у свою чергу, вимушений плазувати, раболіпствувати, принижуватися, просити, кланятися, платити. І все заради того, щоб вижити в умовах нашої залежности від них.

Держава сьогодні в особі влади грає зі своїми "підданими" в гру без правил, у якій нам відводиться роль мовчазних декорацій. Для незгодних і здатних мислити і аналізувати, таких, що мають людську гідність і прагнуть бути громадянами, держава утримує (власне, ми утримуємо) величезний і різношерстий апарат пригнічення наших свобод у вигляді всіляких контролюючих (а часто каральних) т.зв. правоохоронних (які часто нехтують правами) й інших інструментів, покликаних захистити ЇХНЮ незалежність від НАС і підкреслити нашу повну і беззастережну залежність від них.

Варто простежити хронологію останніх рішень влади, аби переконатися в тому, що демократичні принципи сучасних європейських держав в Україні поки що не прижилися, і основного носія влади, тобто народ, просто ігнорують.

Згадайте створення парламентської коаліції, або "тушкопад". Абсолютно очевидно, що таке "переформатування" нашого нібито вільного волевиявлення на парламентських виборах-2007 не додає громадянам незалежної України усвідомлення власної значущости й відчуття своїх прав і свобод. Упевнений, що деградація найвищого законодавчого органу 46-мільйонної (поки що!) держави не додає Україні визнання й пошани.

Далі. Презентований нам Податковий кодекс від "нових, молодих реформаторів", який у народі, точніше в підприємницьких колах, прозвали "податковою інквізицією", покликаний перетворити більш як 4 мільйонів українців на слухняних і покірливих овечок, для яких податковий інспектор стає вершителем долі. "Карати не можна милувати"... І кому ставлять ВОНИ. Залежно від міри нашої до них пошани. Не думаю, що таким чином ми посилюємо в собі самосвідомість вільних і незалежних громадян демократичної незалежної держави. Древні казали: свобода раба вимірюється довжиною ланцюга... У нашому випадку це ланцюг у вигляді кодексів, правил, постанов, заборон та інших механізмів, спрямованих на забезпечення ЇХНЬОЇ незалежности і повної свободи дій.

А були ще й "харківські угоди", що безпосередньо позбавляють нас частки державної незалежности, і прийняті вночі (чому?) основи української політики – зовнішньої і внутрішньої, – які ще більш обмежують нашу свободу й незалежність, перетворюючи Україну й українців із суб'єкта політичного міжнародного процесу в об'єкт геополітичних ігрищ.

Варто додати до цього переліку дій влади, спрямованих на обмеження наших свобод, останні "реформаторські" ноу-хау. Маю на увазі закон про місцеві вибори... Приголомшливий цинізм, правовий нігілізм і витончена форма наруги над основними правами громадянина України... Правом обирати.

Вибори начебто відбудуться, але вибору нам не дають, тому що не всі зможуть вийти на старт, а вже кому дійти до фінішу, хочуть вирішувати ВОНИ. На жаль, знову без нашої участи. А ми мовчимо, погоджуючись на цю ганебну роль слухача ЇХНІХ "вільних і безцензурних" ЗМІ, покликаних довести нас до стану повної приреченості й нездатності мислити.

Щоправда, іноді в нас настає просвітлення, і ми готові замислитися над усіма цими процесами, поміркувати над долею і нашою роллю в їхньому святі життя. Тоді нам вимикають світло, підвищують ціни на газ і тарифи на житлово-комунальні послуги, а також ціни на хліб, корвалол, а ще й пенсійний вік збільшують. Щоб не думали багато про державну незалежність і людські свободи. А дбали лишень про одне: як вижити в таких умовах...

19 років незалежности України ознаменовані передусім тим, що влада і суспільство живуть у паралельних світах, які не перетинаються. Але ми пройдемо і цей шлях і обов'язково здолаємо ті негативні тенденції, які спостерігаються сьогодні в українському суспільстві. Неодмінно настане момент, коли кожен із нас зможе гордо сказати: "Я вільний, незалежний громадянин вільної, незалежної України".

м.Одеса

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ДИВІМОСЯ ГЛИБШЕ

Відомості про мільйони в'язнів ГУЛАГу Москва приховувала від світу, а тим часом нещадно і тотально нищила рідні школи поневолених народів, вища освіта кувала "рускоязичнє" імперські кадри і взагалі абсолютно всі імперські важелі були прикладені до того, щоб, прикриваючись антинауковою злочинною тезою про "новую історіческую общность", асимілювати поневолені нації і народності, витворити з них "русскіх людей", тобто виплекати потужну одностайну масу людности з імперським світоглядом для подальшої експансії московського імперіалізму на вільний світ. При цьому, і це особливо необхідно усвідомити, у безвладної маси поневолених Московією системно винищувалися національна історична пам'ять, національна гідність і гордість (під жахом звинувачення в "буржуазному націоналізмі"), загибель чекала за усвідомлення необхідности справжнього власного національно-державного становища; паралельно з цим народ Московії ("велікороссы") у навчанні і вихованні проходив стадії набуття "русского патріотізма (націоналізму)", імперського шовінізму та прихованого під маскувальну заслону "інтернаціоналізма" справжнього зухвалого московитського нацизму ("Мы тогда лиш вольно дышим, если речь родную слышим, речь на русском языке..."). Московія прагнула перетворити денаціоналізованих поневолених з диханням "рєчью окупанта", без власного національного Я та з унормованим солдатсько-тюремним пайком їжі і особистої (не приватної!) власности, на вишколених "беспрекословно" підкоритися Москві осіб при здійсненні нею будь-яких експансій, агресій, міжнародних провокацій.

Коли на початку 90-х років брехлива "новая істаріческая общность" розбіглася, та були проголошені самостійні національні держави в кордонах колишніх лжесуверенних радянських республік, Україна отримала де-факто скалічене, схудоблене населення замість консолідованої української нації та агресивну "п'яту колону" імперської Москви.

Оклигавши після агонії розвалу великої імперії ("СССР"), обскубана московська імперія ("РФ"), досконально знаючи соціальні зрізи людности у де-юре відроджених державах, розпочала стратегічну операцію з метою відновлення великої імперії, принаймні така політика Москви щодо України навіть не приховується. Це стало можливим тому, що націоналістичні і національно-демократичні сили в Україні були винищені в добу московської окупації майже до ноги (тюрми і концтабори "СССР" були постійно заповнені більше як на 60% саме представниками цих сил), а під прапорами національно-демократичних сил виступили здебільшого боязливі національно-ліберальні сили, які із зрозумілих причин не змогли вирвати Україну з рук колишньої місцевої холопської імперської номенклатури та "п'ятої колони" Москви.

Стратегічна операція українських націоналістичних і національно-демократичних сил з відродження Української Самостійної Держави (ідеологія, теорія, політичний досвід для такої операції були достатньо розвинуті великими Провідниками української нації), з висвітлених вище причин, 1991 року так і не розпочалася. "Маємо те, що маємо", пролепетав Л.Кравчук.

У футбольній термінології є така категорія, як "оборотка" (не забиваєш ти, заб'ють тобі).

За оборотку взялась Москва.

Ідея стратегічної операції Москви полягає в тому, щоб: по-перше, переконати населення України (електорат) у неспроможності української національної еліти розбудувати в сучасних умовах українську національну державу (скоординованими спецопераціями Москви і її "п'ятої колони" в Україні успішно здійснена імітація перебування влади в Україні в руках національної еліти, хоча насправді такої влади за всі 19 років задекларованої незалежности українська національна еліта в своїх руках жодного разу не тримала, а кволі спроби Президента В.Ющенка в цьому напрямку наштовхнулись на скоординовану операцію по фізичному знищенню його, а після невдачі замаху – на тотальну дискримінацію ворожими силами), а тому в Україні є, мовляв, єдиний шлях у майбутнє – назад під владу Москви (для України це шлях національної самоліквідації!); по-друге, переконати вільний світ, що через Україну йому (вільному світові) не доцільно протиставлятися Москві та втрачати потоки сировини і енергетичних ресурсів з теренів обскубаної імперії (для вільного світу це шлях запроданства і віроломства, який йому ще може ікнутись).

Президентські вибори 2010 року засвідчили успішне проходження стратегічної операції Москви.

У політичних реаліях, що склалися, маємо всіма справді українськими силами безнастанно проводити всіма доступними методами і засобами роботу з населенням України з розбудження національно-державницької свідомости та плекання національно-визвольних сил.

Цей допис присвячую пам'яті Василя Іванишина та закликаю українські патріотичні сили перевидати достатнім накладом дві книжки: Василь Іванишин, Ярослав Радевич-Винницький "Мова і Нація" (Дрогобич, "Відродження", 1994) та Василь Іванишин "Нація. Державність. Націоналізм"; накладом таким, щоб ці книжки стали настільними у кожній українській родині. Матеріал цих унікальних для нинішньої України книжок поданий дохідливо і правдиво, тому сприятиме активному відродженню в українців національної і людської гідности та розумінню сутности сучасних політичних процесів, плеканню борців за справедливу українську долю.

Микола БІЛИЙ, політолог

Закінчення. Початок на 1-й стор.

СУСПІЛЬСТВО

НА ЩО УКРАЇНЦЯМ ВИСТАЧАЄ ЗАРПЛАТНІ...

Кадровий портал hh.ua підбив підсумки опитування "На що Вам вистачає вашої зарплатні?". У ньому взяли участь 2400 респондентів зі всієї України.

26% респондентів заявили про свій щомісячний рівень доходу 3000–5000 гривень, 20% – до 3000 гривень, 15% – 5000–7000 гривень, а 11% – 7000–9000 гривень. Найбільш активною частиною респондентів стали люди у віці 23–26 років – 34%.

Українцям, в основному, вистачає грошей лише на їжу, послуги зв'язку, комунальні платежі, транспортні витрати і одяг. Для 90% співвітчизників головна стаття витрат – продукти харчування. 85% відразу після отримання заробітної плати поповнюють рахунок мобільного телефону і оплачують послуги доступу в Інтернет. 82% обов'язково оплачують комунальні послуги. Лише для 65% респондентів важливо сплатити транспортні послуги. 42% обов'язково купують медикаменти.

40% в числі першочергових витрат назвали розваги. Лише третина українців обов'язково дарує подарунки своїм близьким і друзям. 25% працюючих українців витрачають свої гроші на відпочинок і подорожі. Чверть респондентів неодмінно вносить до свого щомісячного бюджету витрати на покупку побутової техніки і утримання особистого автомобіля. Кожен п'ятий українець відкладає гроші "про чорний день". Найменше (4%) респондентів турбуються з приводу предметів розкоші: ювелірних виробів, дорогих годинників і хутра.

Лише чверть респондентів обов'язково вкладає гроші у власну фігуру і займається спортом. Причому, за даними дієтологів, більше 30% українців страждають ожирінням, а 64% наших співгромадян мають зайву вагу. Значна частина з них – офісні працівники. Цьому сприяє не тільки малорухливий спосіб життя, але і вживання шкідливої їжі.

А ще респонденти згадували такі варіанти витрат своїх капіталів: утримання дитини-студента, вживання пива з друзями, послуги няні і домробітниці.

Примітно, що 24% респондентів регулярно виплачують кошти за своїми кредитними і борговими зобов'язаннями.

Скільки хочемо заробляти...

14% респондентів заявили, що хочуть кожного місяця заробляти 9000–11000 гривень. 13% – 7000–9000 гривень, а 13% – понад 30000 гривень.

Українці в середньому хочуть заробляти на 20% більше, ніж зараз. Для примноження власних коштів 63% респондентів економлять, а 51% – підвищують власну кваліфікацію. 16% займаються фрілансом, а 15% зізналися в тому, що працюють на кілька компаній одночасно. Можливо, що йдеться навіть про співпрацю з конкурентами.

5% вітчизняних "синіх" і "білих" комірців шукають спонсорів для свого безбідного життя. Лише 1% українців не потребує додаткового заробітку.

Також респонденти згадували такі способи поліпшення власного добробуту: виїхати з країни, знаходитися на утриманні у чоловіка (або дружини), користуватися допомогою батьків, здавати одяг в комісійні магазини, вкладати гроші в депозити.

Стільки (у гривні) хочуть заробляти українці: до 3000 – 1%; 3000–5000 – 7%; 5000–7000 – 11%; 7000–9000 – 13%; 9000–11000 – 14%; 11000–13000 – 7%; 13000–15000 – 9%; 15000–20000 – 13%; 20000–25000 – 9%; 25000–30000 – 13%; більше 30 000 – 3%.

Як відзначає Марина Маковій, генеральний директор кадрового порталу hh.ua, "улітку кількість вакансій зросла на 20%. Ринок поступово виходить на свої докризові показники. Це вселяє надію і в розмір середньої зарплати для професіоналів. Хочеться вірити, що наступного року результати дослідження покажуть кращі результати, адже 36% в категорії "подарунки" – дуже мало. Подарунки близьким людям слід дарувати частіше".

economics.unian.net

ЗАЯВА

Про негайне зупинення бандитського, самовільного захоплення ділянки землі на території студентського містечка ДонНУ і проведення незаконних будівельних робіт на самозахопленій землі на території студентського містечка ДонНУ, бездіяльність донецької влади та захист законних інтересів Донецького національного університету

Президенту України
Віктору Януковичу
Прем'єр-міністру України
Миколі Азарову
Міністру освіти і науки України
Дмитру Табачнику
Генеральному прокурору
Олександру Медведьку
Міністру внутрішніх справ України
Анатолію Могильову

Між студентськими гуртожитками №2 і №3 Донецького національного університету по вул. Рози Люксембург буд. 8 та 10 ТОВ "Альфа-Спорт" (керівник Ігор Поберій) 18 серпня 2010 року поновило незаконні будівельні роботи і веде їх щоденно, <u>не маючи на це жодних документів</u> (а вело ці роботи незаконно без документів протягом 2007, 2008 рр., захопивши замість 100 майже 700 кв.м землі):

1) ще 25 липня 2007 року виконавчий комітет Донецької міської ради скасував своє ж рішення про виділення земельної ділянки 100 кв.м. із земель, що знаходяться в постійному користуванні ДонНУ на території студентського містечка ДонНУ, виграв всі суди, і рішення виконкому ввійшло в законну силу 19 лютого 2008 року і підтверджено Ухвалою вищого адміністративного суду України 19 лютого 2009 року.

2) 16 квітня 2009 року набрало чинності судове рішення про розірвання виконавчим комітетом Донецької міської ради з ТОВ "Альфа-спорт" договору оренди.

3) 18 серпня 2010 року Головним управлінням архітектури і будівництва скасовано всю проектно-будівельну документацію на цей об'єкт у зв'язку з відсутністю у ТОВ "Альфа-спорт" на цей момент будь-яких документів, які б підтверджували право оренди цієї земельної ділянки.

4) Немає зараз і не було раніше дозволу Інспекції державного архітектурно-будівельного контролю у Донецькій області на виконання будь-яких робіт на цій земельній ділянці з тієї ж причини, але роботи велись і ведуться сьогодні.

5) Немає дозволу Інспекції ДАБК у Донецькій області на виконання будь-яких робіт на цій земельній ділянці. З тієї ж причини і тому 26.08.2010 року **<u>в десятий раз зупинені будівельні роботи на об'єкті по вул. Рози Люксембург, 10. Однак роботи ведуться.</u>**

6) Є рішення виконкому Донецької міської ради від 19 серпня 2009 року № 305, яким ТОВ "Альфа-спорт" зобов'язано звільнити земельну ділянку і передати Донецькій міській раді з подальшим поверненням університету, для чого управлінню держкомзему в м. Донецьку внести зміни в земельно-кадастрову документацію, **<u>яке й до сьогоднішнього дня не виконано виконавчим комітетом</u>**.

А будівельні роботи проводяться у святкові і вихідні дні, вдень і вночі. 20 серпня 2010 року будівельники незаконно, без дозволу ДонНУ, вирили траншею через територію, що знаходиться в постійному користуванні ДонНУ і підключились до водоканалу.

Наряди міліції, які приїжджають по декілька разів на день за моїм викликом та викликом ДонНУ, фотографують роботу будівельників, складають протоколи і їдуть назад, і не вживають законних заходів до припинення злочину.

Не вживає заходів прокурорського реагування згідно з діючим законодавством і прокуратура міста.

Донецький міський голова Олександр Лук'янченко – голова Донецької міської організації Партії регіонів – на прес-конференції 25 серпня 2010 року заявив, що вжив усі свої повноваження, але зупинити незаконне будівництво на території Донецького національного університету сьогодні не може, бо "немає механізму".

Не реагує на заяви і голова Донецької обласної державної адміністрації А.М.Близнюк.

Прийшовши до влади, Ваша політична сила задекларувала навести порядок. То чи буде дійсно наведено цей порядок хоча б на цьому об'єкті у Вашому рідному місті Донецьку?

Виявилось, що не вистачає у владних структур політичної волі для подолання беззаконня, яке є сьогодні найбільшою проблемою для розвитку Донеччини і що всіма владними структурами і контролюючими органами сьогодні керують "тіньові хазяїни" Донеччини?

А забудовник веде себе так, бо має "кришу", якої бояться сьогодні і міська влада, і всі контролюючі органи, які не можуть зупинити бандитське, самовільне захоплення ділянки землі в 100 кв.м. на території студмістечка ДонНУ на якій ще й проводить без дозволу будівельні роботи.

Очевидно, що саме з метою незаконного привласнення трьох земельних ділянок ДонНУ(по Театральному проспекті 13, по вул. Рози Люксембург, 10 та Рози Люксембург, 6) та поновлення незаконного будівництва за вказівкою "тіньових хазяїнів" 29 серпня 2010 року без будь-яких пояснень міністром освіти і науки України Дмитром Табачником, посилаючись начебто на Вашу вказівку, Вікторе Федоровичу, було звільнено з посади ректора університету Володимира Шевченка, який змушений був протягом останніх 5 років направити **<u>не одну сотню звернень(!!!)</u>** в різні інстанції та вести десятки судових позовів для захисту землі ДонНУ. Хоча давно треба було порушити кримінальні справи за багатьма статтями щодо керівника ТОВ "Альфа-спорту" Ігоря Анатолійовича Поберія та інших керівників владних донецьких структур, з вини яких так довго триває цей злочин проти Донецького національного університету.

Цинічно Дмитро Табачник (лист №14/5-13-241 від 29.07.2010 р.) просить ректорів "надавати інформацію про факти незаконного привласнення державного нерухомого майна, в тому числі земельних ділянок, без погодження з МОН України". А саме в цей час, 29 липня 2010 р., Дмитро Табачник усуває основну перешкоду щодо "дерибану" землі ДонНУ – ректора, Героя України Володимира Шевченка і, порушуючи ст. 39 Закону України "Про вищу освіту", не оголошує конкурс на заміщення посади ректора, який він повинен був оголосити **<u>кожні сім років</u>**, тобто не пізніше травня 2010 року. Підтверджується факт, що обезголовили університет саме для "дерибану" університетської землі з мовчазної згоди донецьких владних структур.

У зв'язку з вищевикладеним, вимагаю вжити всіх заходів щодо:

1. негайного зупинення бандитського, самовільного захоплення ділянки землі на території студентського містечка ДонНУ і припинення проведення бандитами незаконних будівельних робіт на самозахопленій ними землі на території студентського містечка ДонНУ.

2. Притягнути до кримінальної відповідальності всіх осіб, які причетні до цієї історії, яка почалась ще у червні 2007 року і триває по сьогоднішній день.

3. Виконавчому комітету Донецької міської ради виконати всі рішення судів та свої власні і вчинити дії з передачі земельної ділянки розміром 100 кв. м назад у постійне користування ДонНУ.

4. Негайно оголосити конкурс на заміщення посади ректора Донецького національного університету.

М.В.ОЛІЙНИК,
помічник-консультант народного депутата України П.М.Мовчана,
заст. голови ДОО ВУТ "Просвіта" ім. Тараса Шевченка, заступник голови Конгресу Українських Націоналістів,
голова Донецької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів.
30 серпня 2010 року

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ВІД РЕЦЕСІЇ ДО ДЕПРЕСІЇ:
ЩО ЧЕКАЄ УКРАЇНУ?

Найвідоміший і нині найпопулярніший у світі економіст, який у наші дні виступає на сторінках найпопулярніших світових видань як такий собі своєрідний пророк і вчитель Пол Кругман є першим в історії лавреатом Нобелівської премії не з чистої економіки, а з економічної географії. І це не є випадковим явищем. На початку XXI століття саме ця доволі рідкісна і в нас, і в усьому світі спеціальність, яку в Україні називають "економічна і соціальна географія", дає світові основну масу найуспішніших геополітиків і геоекономістів, прогнозистів і футурологів. Очевидною є і причина цього явища. Саме на стику природи, економіки і людського чинника в XXI столітті знаходиться імпульс розвитку сучасної цивілізації.

Петро МАСЛЯК

У своїх публікаціях Пол Кругман пророкує наближення набагато складніших часів і фактичне переростання нинішньої рецесії світової економіки в затяжну депресію. При цьому він як істинний економіст-географ у першу чергу звертає увагу на просторово-територіальні відміни в цьому явищі. Дійсно, нині ми маємо своєрідні центри або ядра кризи, звідки, ніби відпрацювавши певну успішну модель, кризові явища поширюються на інші країни і особливо міждержавні інтеграційні об'єднання, в які ці держави входять. Рецепти, які пропонує для подолання світової кризи пан Кругман, багато в чому для класичної економічної науки і пануючих нині економічних теорій є парадоксальними. Так, він пропонує не зменшувати державні витрати, що намагаються робити більшість кризових країн, а навпаки, їх збільшувати.

Поки на Заході обговорюють шляхи подолання рецесії, Україна вже однозначно втягується в депресивний стан. Якщо врахувати до цього ще й людський чинник, тобто абсолютно непрофесійне керування економікою неграмотних людей, які своїми висловлюваннями і діями ганьблять Україну і служать посміховиськом для всієї планети, то справи надзвичайно серйозні. Чим все це може закінчитися для нинішньої влади і які трагічні події чекають наше суспільство через неминучу економічну неспроможність керівної і спрямовуючої верстви, яка концептуально не знає, що робити, і тому робить не те, не хочеться і говорити? Якщо сюди додати ще й той очевидний факт, що наше суспільство наскрізь прогниле в морально-психологічному сенсі, глибинно корумповане згори донизу і навпаки, а також повну залежність українського істеблішменту від концептуально збанкрутілого "російського шляху" розвитку суспільства, то вже не драматичність, а трагічність ситуації незаперечна.

Можу запропонувати власне бачення сьогоднішньої ситуації, її причин і шляхів подолання депресії в Україні. Як показують соціально-економічні факти сьогодення, криза вражає ті країни, які володіють обмеженим набором ресурсів власного розвитку або ж нераціонально, неефективно чи злочинно використовують наявні ресурси. Беремо три європейські країни, які підпадають хоча б під одне із цих визначень: Грецію, Португалію і Іспанію, і маємо кризу, яка неодмінно переросте в депресію.

Україна належить до тих небагатьох країн світу, які, за моїми підрахунками, мають понад 100 різних видів ресурсів соціально-економічного прогресу. Я не знаю, який би рівень економічного розвитку мала Греція, де живе надзвичайно підприємлива нація, якби вони мали наші найбільші у світі запаси залізної, марганцевої, уранової, мідної руди, нафти і газу на шельфі Чорного моря, алмазів на Українському кристалічному щиті, бурштину і топазів, смарагдів, золота і платини, найпотужніші на планеті поклади лікувальних грязей, мінеральних вод, горючих сланців тощо. Але геополітично божевільна орієнтація нинішньої влади України на Росію ніколи не дасть їх використати на повну потужність, оскільки всі вони без винятку є реальними конкурентами відповідній російській сировині. При тому вся українська сировина, як ресурс економічного розвитку, за моїми підрахунками, від 3 до 10 разів є конкурентоспроможнішою за російську саме через географічний чинник, тобто просторову близькість до масового споживача і не екстремальні умови видобування.

Для мене є очевидним, що нинішня влада, якщо вона хоче вижити, врешті-решт буде вимушена прибрати від влади численних дурнів, нездар, непрофесіоналів, некомпетентних людей, якими нині заповнені владні кабінети. Викликаний на нараду нещодавно до одного міністерства в якості експерта, я дуже швидко зрозумів, що нове керівництво взагалі не розуміє, про що йдеться. Декілька експертів вели розмову між собою на власному професійному жаргоні, а керівництво лише переводило очі з одного на іншого і в очах стояла справжня "чорна діра". Ці політичні висуванці є чиїмись друзями, родичами і однопартійцями. Їхня кількість продовжуватиме зростати, аж поки вони не створять руйнівну для суспільства критичну масу. Адже майже всі вони конкретною справою, якою їм доручили керувати, ніколи не займалися. Це класичний шлях самознищення влади, який тисячі разів описаний у відповідній літературі. Читайте ж, панове, хоч що-небудь! Якщо влада не одумається протягом наступних шести місяців, далі буде вже пізно.

Неграмотні люди, які керують державою, не здатні зрозуміти, що Україна і Росія є цілком об'єктивними конкурентами на одному і тому ж геополітичному полі. Тому балачки про дружбу двох країн і націй є, кажучи науково, дурнею собачою.

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

ЕКОНОМІКА БЕЗ ВАЖКОЇ ПРОМИСЛОВОСТИ

Олександр НОСЕНКО

Цивілізація зародилася в найтепліших регіонах нашої прекрасної планети – в Єгипті, Індії, Юкатані. Після виникнення машинного обладнання центри цивілізації змістилися на північ – в Англію, США, Німеччину. Однак час знову працює на тропіки. Ошелешуючі успіхи техногенної цивілізації дозволили провести інформаційно-комунікативну революцію в глобальних масштабах і похитнути "північне лобі". В США люди та бізнес "втекли" на теплий південь – Флорида, Каліфорнія. Німці масово емігрують (400.000 на рік) у спекотну Південну Африку, чопорні британці провели ще більш сміливу акцію – перемістили велетенські фінанси в країни Карибського басейну, свої заморські території.

Що ж дала повсюдна "тропіканізація" бізнесу? По-перше, населення теплих країн не завантажено піклуванням про теплу одежу (статна шкіряна куртка в розвинутих країнах коштує від 2.000 доларів), опалення (в них проблема з зайвим теплом), про запаси харчів на холодний неврожайний період. По-друге, в цих районах проходять найважливіші шляхи й виникають нові. По-третє, законодавство тропічних країн практично позбавлено положень про профспілки, заборону відмивання грошей, національних та релігійних обмежень. І по-четверте, дозвіл на роботу в цих країнах вважається невід'ємним правом кожного, хто перетнув державний кордон.

Максимально прилаштувавши законодавство до "тропічного способу життя", Кайманові острови стали визнаним лідером серед цих країн. Середній прибуток на працюючого починається від 25.000 доларів на рік. Багато фірм та підприємств починають з цієї цифри... пропонуючи її щомісячно! Дійшло до того, що наркобарони, які підробляли "білою смертю", облишили своє сороміцьке заняття й вклали "брудні" гроші в економіку цих тропічних "тигрів". Результати перевершили очікування – прибутки від чесного бізнесу зрівнялися й навіть потіснили наркобізнес. Якщо врахувати втрати й велетенський ризик в торгівлі опіумом, то стає зрозуміло, чому в США ринок наркотиків стабілізувався. Фінансово невигідно. Нарешті було знайдено той "золотий ключик", який зачинив "скриню Пандори з Колумбії".

Особливу ставку тропічні підприємці поставили на туризм. Використання природних ресурсів островів стало тим першим наріжним каменем, що дозволив звести міцні бастіони процвітання без важкої промисловости, без забруднення довколишнього середовища, без тиску на робітничі організації і стрімкого невпинного росту цін. Щоправда, на багатьох островах виросли велетенські заводи зі збирання готової продукції, та це лише дозволило працевлаштувати все швидкоростуче населення й забезпечити їм рівень життя вище, ніж у багатьох традиційно багатих країнах.

Відчуваючи велетенську залежність від поставок комплектуючих, грошових впорскувань, постачання спеціалістів з розвинутих країн, тропічні держави, спираючись на бездефіцитний бюджет, реорганізували ті галузі свого господарства, чим забезпечили собі захист від коливань у сильних країнах.

Традиційно збиткове сільське господарство островів (ще десяток років тому Великобританія змушена була викупляти тростиновий цукор своїх колоній по ціні втричі переважаючій світову, щоб лише утримати над рівнем бідності значну частину населення) зараз переживає своє нове народження. Успіхи біогенної інженерії дозволили створити нові сорти культур і в кілька разів збільшити урожайність та якість кінцевого продукту.

Найцікавіше те, що ці країни можна поділити на кілька категорій. Перша – колишні європейські колонії з переважанням африканського населення. Відрізняються швидким прогресом та орієнтованістю на європейські цінності – культуру, економіку, віросповідання. Друга – колишні європейські колонії з переважанням китайського населення. Орієнтація гнучка – на євро-американський та східно-азійський ринки збуту. Дещо гальмується розвиток через засилля традиціоналізму. Адже в цих країнах, як правило, дотримуються європейських цінностей, не відмовляючись від традиційно китайської культури. Третя – іспаномовні країни. Вони характеризуються розшаруванням суспільства на надто багатих і надто бідних. Ця категорія країн користується особливою увагою інвесторів з Японії та Тайваню, які чекають прорив у найближчому майбутньому. Притік інвестицій значно зріс там, де було прийнято законодавство, схоже з законодавством Кайманових островів.

Однак найцікавіше те, що всі без винятку тропічні країни навідріз відмовились від виробництва шкідливих речовин, незавершеного технологічного циклу, соціальних експериментів та розширення податкового тиску на догоду примарним соціальним програмам. Цей "джентльменський набір" вони залишили нашій напівчервоній бюрократії. Жаль. Так хотілося б пожити за "тропічного режиму"!

СКАРБИ ДУХОВНІ

ВОНИ СЛУЖИЛИ БОГОВІ Й УКРАЇНІ

Петро БУДИЧ

Цьогоріч виповнюється 128 років з дня народження Івана Огієнка та 66 років від дня смерти Андрея Шептицького – видатних українських мислителів, теологів, просвітителів, громадсько-політичних діячів. І.Огієнко та А.Шептицький багато зробили для збереження християнської моралі та розвитку української духовности. Обидва дбали про піднесення національної свідомости українського люду. Слід відзначити, що поміж собою завжди підтримували тісні зв'язки та дружні відносини. Їх єднала безмежна любов до України.

Іван Огієнко, як міністр освіти, а згодом міністр ісповідувань (1918–1922 рр.) домігся відкриття Кам'янець-Подільського університету, ректором якого й працював, а також був причетний до заснування 1918 року Української Академії наук і Педагогічної академії (нині Національний педагогічний університет ім.Драгоманова). Огієнко вважав, що однією зі стратегічних помилок Центральної Ради було те, що вона у той час прагнула будувати державу без допомоги Церкви. Він застерігав українську спільноту остерігатись почуття меншовартости. Це надзвичайно шкідливе почуття, яке веде до повного винародовлення – казав Іван Огієнко. Праця Огієнка "Наука про рідномовні обов'язки. Рідномовний катехизис для вчителів, робітників пера, духовенства, адвокатів, учнів і широкого громадянства" є вельми актуальною й у сьогоденні.

Вістря просвітницької діяльности А.Шептицького було спрямоване на утвердження християнської моралі і духовности народу. Він вів скромне черненче життя, прибутки віддавав на потреби людей. Заснував церковний музей, який згодом став українським Національним музеєм. Митрополит Шептицький повчав священиків, як Церква повинна виховувати християнські чесноти: "...християнські церкви в Україні мають сповнити завдання – дати українському народові єдність, мусять позбутись духу розколу та ненависти, який спричинює ворожнечу усередині українців. Усі, скільки нас є, маємо зробити все, аби примиритись і в собі самих побороти розкол і ворожнечу супроти братів". Шептицький висунув концепцію Єдиної української церкви. Він вважав, що москвофільство – то є глибока рана на тілі української нації, з якої користуються чужинці.

Вельми знаменною є праця Шептицького "Як будувати Рідну Хату". Митрополит відчував, що день волі українського народу настане. І він не помилився. Проте Україна, здобувши волю, так і не стала українською. Він, зокрема, писав таке: "Ясно, як на долоні, що Рідна Хата не постане, коли українські самостійники не зможуть завести поміж собою єдности у всіх напрямках". Слова пророчі.

Все те, що зробили духовні світочі Огієнко та Шептицький, не пропаде намарно. Воно відгукнеться у серцях наступних поколінь.

І.ОГІЄНКО

А.ШЕПТИЦЬКИЙ

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

А НАШ ІВАН – БЕЗ РОДУ

Згідно із записами у пашпорті громадянина України, ми – народ безбатченків, без історичного минулого і навіть – без майбутнього.

Мені особисто довелось зіткнутися з неприємностями, коли під фото написав слово "українець", і за це був позбавлений ідентифікаційного коду, права наслідування, тобто прав фізичної особи.

Шукаючи відповідь на вічне національне "чому", я в якості незалежного журналіста зустрівся із завідуючою Буського РАГСУ. Вона пояснила, що в записах громадського стану рядка про національність немає: всюди зазначається лише громадянство. Отже, наші діти – байстрюки, сироти, космополіти.

Чому ж тоді депутати-демократи, маючи право законодавчої ініціативи, не піднімають питання про відновлення п'ятої графи у пашпорті? Чому М.Жулинський, Д.Павличко, І.Юхновський мовчать? Хіба вони не бачать загрози українству? Чому спокійно споглядають тріумф русифікації? Чого не змогли зробити ні Валуєвський циркуляр, ні Емський указ, ні безглузда сусловська теорія "спільної колиски", зробить нинішня антиукраїнська влада.

А що мені, українцю, котрий пережив часи польської державности до 1939 року, перших "совітів" до 1941 року, німецьку окупацію до 1944 року, радянську владу до 1990 року, залишалося робити? Варто було тільки заклеїти у пашпорті слово "українець" і поповнити безлику масу безнаціональних істот у "соборній, самостійній, суверенній українській державі". І я одразу ж отримав дозвіл поновити ідентифікаційний номер, приватизувати житло, земельну ділянку...

У період польської державности у Галичині людей, які переходили на латинський обряд, називали "хрунями". Невже щось подібне сьогодні коїться з нами? Невже Остап Вишня мав рацію, охрестивши українців "чухраїнцями"?

Тож почухаймо свої козацькі лоби і запитаймо себе: "Куди йдемо і ким ми станемо вже завтра?"

Мирослав ПАСТУШОК,
історик.
смт. Олесько Буського р-ну Львівської обл.

ГЕРОЯМ СЛАВА!

МАРТА

Після вибуху прибіг "Артим" з групою. Поранених перев'язали. У "Марти" виявилася глибока рана під груддю, перебиті пальці обидвох рук. Прийшли родичі і забрали тіло станичного. "Соню" поховали під лісом. Уночі поранених перенесли в ліс. "Марта" опинилася в якомусь бункері. "Артим" з групою попрощався і відійшов далі у гори, а вона залишилася з двома хлопцями-охоронцями.

Так ніколи і не дізналися, чи був той вибух диверсією, чи нещасливим випадком. Розслідувати ту подію "Артим" не мав часу.

Минав другий місяць після поранення. Почала помалу вставати. У Кривому Полі жив знайомий ватаг з полонини Замагура. Він мав домовитися у Ворохті про якісь документи і міське вбрання. Хлопці привели звідкись дівчину, яка назвалася Ганнусею і була нібито з надрайонового проводу. "Марта" звернула увагу, що надто вже та пильно прислухалася до її розмови з хлопцями, розпитувала про село та знайомих.

У кінці жовтня випав глибокий сніг. Десь на початку грудня хлопці повідомили, що ліси прочісують енкаведисти. Вирішили, що самі будуть вибиратися з оточення, а поранена з Ганнусею піде до знайомого ватага, якого звали Дмитром Пігуляком. "Марта" уже не довіряла своїй попутниці, але діватися було нікуди: кругом – сніги, а пересуватися могла лише з палицею. У Дмитра залишатися було небезпечно, тож вирішили перебратися у Ворохту. Вирушили засніженою дорогою на санях на самого Миколая. Але по дорозі з мряки вискочили енкаведисти і оточили сани. Перші їхні слова були: "Где ранєная?". Заїхали у якесь село. Рудоволосий старший енкаведист завів поранену до хати і звелів залазити на піч. Через декілька годин під'їхала машина, і увечері були уже в Жаб'ї. Ще в кузові дівчину почало морозити, так що зійти з машини уже не могла. Її зняли солдати, занесли в якусь комору, і тут вона знепритомніла.

Повернулася до тями уже в лікарні. Провела рукою по голові і зрозуміла, що її наголо обстригли, довгих кіс не стало. Лікар пояснив, що так було треба, бо мала багато вошей і що у неї плеврит. Через якийсь час перевели в іншу палату і тоді помітила, що в коридорі сидів конвоїр. Отже, вона під вартою. Десь за місяць опинилася в підвалі Жаб'ївського НКГБ.

А через день з сусідньої камери передали, що з гір привезли скатованих хлопців і дівчину. Хто вони? У неділю вранці попросилася до туалету, який був далеко на городах. З камер до нього виводили тільки по одному в'язневі. Відчинилися двері, і арештантка вийшла в коридор. І тут один конвоїр говорить до другого:"Бери і ти, нову дівку!". "Марта" оглянулася і завмерла: з-за шафи вийшла "Христя", друкарка окружного провідника "Бориса"! У туалеті зачинили за собою двері і мовчки обнялись. Пошепки швидко розповіли, що з ними трапилося і домовилися, що одна одної не знає. А наступного дня "Христю" поселили у камеру до "Марти". На допити викликали тільки її: на "Марту" чекали у Станіславові. Від "Христі" дізналася, що вона була в групі, де мала зимувати і "Марта". Групу розгромили прикордонники, а разом з "Христею" схопили "Леваду" (Романа Вінтоняка).

Минув січень. Одного дня обом наказали збиратися. На вулиці стояла відкрита вантажівка. Коли залізли в кузов, побачили зв'язаного "Леваду". Було це 19 лютого 1947 року. Солдати у валянках та кожухах пританцьовували від холоду. "Марта" з "Христею", сидячи на дні кузова, притулилися спинами і так зігрівалися у своїй благенькій одежині. А як було зв'язаному на холодних дошках "Леваді"?

У Станіславові дівчат помістили в одну камеру. "Христя" від побоїв оглухла так, що кілька днів її не допитували. "Марта" твердила, що поїхала зі Станіславова у гори до хлопця, хворіла на тиф, випадково поранена. За три місяці слідства жодного разу не перев'язали рану, з якої витікав гній.

Стефанія (Марта) КОСТЮК-ПРОЦАК

17 травня 1947 року відбувся суд. Судили близько десяти військових. Коли надали останнє слово, дівчина люто заявила, що не вона бандитка, а вони, бо саме вони вбивають невинних людей! Присудили 20 років каторжних робіт та 5 – позбавлення громадянських прав. За антирежимний виступ на суді – 10 діб карцеру. Мовчки піднялася і пішла до дверей. Услід почула: "Смотрі, крепкая, сволоч!".

* * *

В камеру її вже не повели, а відразу в карцер. Наступного дня в карцер забіг секретар суда. Це був молодий хлопець. Сказав Стефі: "Вони тебе неправильно засудили. Немає на тебе таких справ. Пиши касацію у Верховну Раду. На папір і ручку". Приходив він другого дня, а на третій день приніс листа від мами. Мама писала і просила її, щоб написала касацію. Стефа написала заяву у Верховну Раду, що не згідна із судом і просить переглянути справу.

Минув місяць. Одного дня її викликали на коридор. Один з військових зачитав рішення Верховної Ради про те, що їй заміняють 20 літ каторги на 10 літ таборів.

В перших числах липня 1947-го вже їхала у Сибір.

Звільнилася 18 квітня 1956 р. КДБ ще довгі роки після заслання викликало її на допити: вимагали інформацію про створення сітки ОУН, про проведення підпільної роботи.

І тут, пригадує пані Стефа: "Я вирішила звернутися до них по лагерному. Будучи в таборах, я боролася з дівчатами за культуру мови, проти російської лайки. Зібравши в пам'яті весь набір табірної лексики, вилила її на своїх переслідувачів. Вони моментально щезли з кімнати. Через деякий час повернувся наймолодший з них. Приніс склянку води. Почав мене заспокоювати. І сказав, що мені треба виходити заміж і поміняти прізвище. І мене врешті залишили у спокої".

Вона вийшла заміж за однодумця та політв'язня Осипа Костюка. Народилися діти. З часом почала працювати головним бухгалтером на будівництві, потім в бджолоконторі, риббазі. Часто доводилося їздити із звітами в Київ. І постійно помічала, що їде з супроводжуючим.

* * *

Нині пані Стефанія Процак (Костюк) з підірваним здоров'ям проживає в Івано-Франківську. Вона – член КУН, відома на Прикарпатті громадсько-політична діячка.

З книги Михайла Томащука
"Запалала вогнем".

Закінчення. Початок у минулому числі.

ЧАС ВИПРОБУВАНЬ

КОНФЛІКТ. УКРАЇНСЬКА СИТУАЦІЯ

Д.СВІТЛИЙ,
політолог

За філософським визначенням, конфлікт є елементом соціальної реальности, специфіка котрого проявляється у зіткненні, протистоянні сторін, включно до збройного.

У філософській, політичній і соціальній площинах конфлікт в сучасній Україні, як і впродовж ряду століть минулого тисячоліття, є конфліктом між українськими та антиукраїнськими силами.

Галузь соціології, що досліджує соціальні конфлікти і спеціально займається вивченням закономірностей виникнення, ходу, припинення конфліктів і управління ними, називається конфліктологією. Згідно з цією дисципліною, конфлікт в Україні є політичним міждержавним конфліктом сил. Українство в державі Україна бореться за утвердження Української держави, а московська імперія і її "п'ята колона" в Україні борються за знищення України і українства, асиміляцію їх в "черево" московської імперії.

Звертаю увагу читачів на категорію "управління конфліктом" у визначенні конфліктології. Ми до цієї категорії ще повернемося нижче.

Коли Україна була окупована московсько-більшовицьким імперським режимом і коли Провідник української нації С.Бандера розглядав у своїй праці "Перспективи української національно-визвольної революції" варіант визволення України шляхом збройної національно-визвольної боротьби, то стосовно тих московитів, які заселилися в Україну для реалізації програми винищення і асиміляції українства, та їхніх нащадків ставив питання наступним чином: "Відношення до москалів під час визвольної революції має теж відповідати засадам нашої визвольної політики, які були вже загально з'ясовані. Конкретніше треба буде розрізняти і в цьому питанні три основні категорії. Перша – це справа тих мешканців України російської національности, які заслуговують на те, щоб їх трактувати як громадян України, на підставі не тільки самого їхнього замешкання, а й того, коли, як і чому вони прибули в Україну, як ставляться до українських визвольних змагань і до Української держави. Вимога повної лояльности супроти України і її визвольної боротьби стоїть на першому місці. Тим москалям, які відповідають цим вимогам, треба запевнити і забезпечити повну і всебічну рівноправність у всіх громадянських правах та повну свободу їхнього національного розвитку, відповідно до міжнародних засад щодо національних меншин. Це саме стосується інших національних груп в Україні. Участь цієї групи москалів у визвольних змаганнях на засадах добровільности, чи обов'язкової мобілізації має мати характер індивідуальний за принципом територіальним, а не в окремих московських формаціях".

Тут цитування перериваємо, щоб побіжно зауважити, що ця перша категорія московитів відповідно до міжнародних засад (які діють і тепер!) має право плекати в рамках своїх общин і зусиллями общин заклади просвітницького, культурного і релігійного характеру з метою збереження етнічної, мовної, культурної і релігійної самобутности. Поза цими рамками ця категорія московитів зобов'язана плекати Українську державу, інакше (і це передбачено в міжнародних засадах!) вони втрачають право бути віднесеними до першої категорії.

Продовжимо цитування праці С.Бандери.

"Друга категорія – це москалі з-поза України, головно вояки совєтської армії, які не воюють проти українських визвольних сил. Під час необхідного їх перебування на українській території сприяємо творенню з них протибольшевицьких формацій, більших чи менших, які повинні чим скоріше покинути українські землі і перейти на російські терени для активної протикомуністичної боротьби. При цьому треба дбати про забезпечення, щоб вони не виступили до боротьби проти самостійної України".

Зрозуміло, йдеться про таке: гідних для повалення большевицько-імперського режиму відпускаємо з України, інших – інтернуємо.

Продовжуємо цитування.

"До третьої категорії зараховуємо всіх москалів активних чи пасивних ворогів української державности. Діючі ворожі сили треба знищувати й унешкідливлювати доступними в даній ситуації засобами і методами, згідно з міжнародними правилами поступування під час війни. Ґенеральною напрямною є намагання усунути поза межі України по змозі якнайбільшу кількість ворожо наставлених москалів, щоб не обтяжувати себе втримуванням і забезпеченням великої маси ворожого елементу як полонених, чи інтернованих в трудних умовинах боротьби.

Завершенням національно-визвольної революції має бути відбудова і закріплення Самостійної Соборної Української держави".

Фактично в процитованому фрагменті праці йдеться про класичну методу здійснення національно-визвольної революції в кадровому питанні.

Добре, що етап революції 1990–1991 рр. обійшовся без пролиття крові та в інших історичних обставинах, аніж то розглядалося в праці С.Бандери.

Але й пересічному українцеві зрозуміло, що філософське та соціально-політичне тлумачення суті цієї революції в кадровому питанні, незалежно від будь-якої форми її здійснення, має залишатися класичним. Не говорю бандерівським, бо С.Бандера виклав відому, класичну, відпрацьовану в інших національно-визвольних революціях схему, лише конкретизовану щодо імперської Московії та поневоленої України. Не говорю, бо само собою зрозуміло, що в умовах 1990–1991 рр. можна було керуватися не "міжнародними правилами поступування під час війни", але необхідно було задіяти інститут примусової репатріації в Московію з України московитів третьої категорії, а тих із них, хто підлягав кримінальній відповідальності за вчинені злочини проти української нації (принаймні організаторів, а не підлеглих зобов'язаних виконавців), – судити.

На превеликий жаль, та невеличка горстка української національної еліти, яка уціліла в імперських концтаборах і тюрмах за доби московської окупації України і яка володіла класичним розумінням обговорюваного тут питання, виявилася не в силах подолати покаліченість української нації московською імперією поза дротом концтаборів і тюрем, але за "залізною (інформаційною, ідеологічною, політичною, культурною) заслоною" від вільного світу. Якщо філософський словник взагалі тлумачить категорію "народ" так: "Народ, в протилежність еліті, є сукупністю людей обмежених, темних і некультурних" (Философський словарь. – К., А.С.К., 2006), то що говорити про народ колонізований, фізично наполовину знищений колонізатором за окупаційною "залізною заслоною" і національно притлумлений? Тому холопська партноменклатура захопила владу в Україні та, об'єднавшись з кримінальним світом, перейнялася не національним відродженням, а пограбуванням народу.

Духовно скаліченій частині української нації, а це дуже значна частина, здавалося, що революція закінчилася 24 серпня 1991 року. Свідомі українці розуміли – екстремум її розігрується пізніше. Цей розіграш почався з сєвєродонецького зборища 2004 р. та замаху на життя кандидата в президенти В.Ющенка і досягнув апогею тепер, у дні недавньої "Кіріліади".

Чому в ці дні?!

Ось тут повернемось до категорії – "управління конфліктом".

Самостійну Українську державу визнав світ. Московія, як метрополія імперії зла, змушена була в критичний момент розвалу великої імперії також визнати самостійну Українську державу де-юре, одночасно готуючи всі важелі обскубаної імперії для поглинання України назад в свою імперію після оклигування від "шоку розвалу". Будучи дещо пов'язаною тепер міжнародним правом, Московія не вільна повторити з Україною кривавий фокус 1917–1922 рр. Адже до управління конфліктом між Московією і Україною причетний тепер світ – провідні держави, міжнародні організації, а суть управління вимагає збереження існуючого статус-кво.

Московія іде поки що іншим шляхом – поглинання України завдяки зраді Верховної Ради, внаслідок засилля в ній московитів третьої категорії та продажних суспільних покидьків-зрадників всякої "національної масті", які разом творять "п'яту колону" імперської Москви. Московія іде цим шляхом, розраховуючи на покаліченість української нації та її неготовність виступити на захист української України зі зброєю в руках. А щоб імперські розрахунки справдилися, на вістря агресії проти України запущене нібито відокремлене від імперії "московское православіе" на чолі з махровим імперіалістом Кірілом. Цей переодягнений імперський чиновник зухвало повторює Валуєва в дещо іншій транскрипції для українців, які ще не дійшли тями, що національно-державницьке питання в Божій ієрархії стоїть вище конфесійного, що є великим гріхом зрада своєї національної церкви на користь імперської розкольницько-загарбницької і, по суті, неканонічної церкви (бо через погрозу убити ув'язненого в Москві Вселенського патріарха вирвала-викупила собі "канонічність" після 141 року невизнання московської церкви християнським світом). Ця імперська лжецерква неканонічним чином (через симонію – злочин проти віри і Бога) знищила свою матір – українську канонічну церкву та разом з безбожною імперською клікою у всі часи винищувала Україну. Москва намагається через зрадливу Верховну Раду та московське лжеправославіє схилити світ до невтручання у процес знищення самостійної України.

Національно-визвольна революція досягла критичного рівня: або українство прокинеться, як свого часу це зробили Польща, країни Прибалтики та ін., і імперія впаде; або новий цикл національного приниження, рабства і винищення під московським угрофінотатаромонгольським улусом Золотої орди змусить наступного разу від класики не відхилятись.

ЩО РОБИТИ?!

Щоб припинити "Кіріліаду", К° і рило (московське) з кадилом має появлятися лише в церквах національних общин московитів. Для цього українські християни мають усі перейти від московського лжепатріархату разом з церковним майном до українських національних церков та творити Помісну Українську Церкву. Хто з українців цього не зробить, пізніше буде відмолювати свою зраду Вітчизни та кров своїх мужніх одноплемінників. Філософський словник стверджує також, що підступні владні режими – прислужники чужого імперіалізму здатні підхвалювати народ епітетами типу "народ завжди мудрий, він завжди правий і доброчесний", якщо він не повстає проти такої влади, хоча насправді тримає такий народ за козлів та баранів.

Тож швидше думаймо і діймо; шануймося, брати і сестри українці.

ХРОНІКА СПРОТИВУ

ПУБЛІЧНИЙ ПРОТЕСТ ПРОТИ ІМПЕРІЇ ЗЛА

45 років тому в київському кінотеатрі "Україна" молоді українські митці кинули виклик комуністичному монстрові

Ірина МОЛЧАНОВА,
член Національної спілки журналістів України

Промова Хрущова на XX з'їзді КПРС із розвінчанням культу особи Сталіна стала початком так званої "хрущовської відлиги". Українська інтелігенція зітхнула з полегшенням та почала створювати зразки національного мистецтва, а не набридлого всім "соцреалізму". Так на початку 60-х років XX століття зародився і сформувався рух шістдесятництва, який підняв українську культуру на вищий щабель пошани в світі. Іван Драч, Микола Вінграновський та Василь Симоненко в поезії; Алла Горська, Надія Світлична й Опанас Заливаха у монументальному мистецтві; драматург, керівник київського Клубу творчої молоді Лесь Танюк; літературний критик Іван Дзюба – визначили обличчя нового руху, що став "еталоном громадянської сміливості, інтелектуальної незалежності, національної відповідальності." (**І.М.** – тут і далі цитати з книги І.Дзюби "Спогади і роздуми на фінішній прямій" – Київ: Криниця, 2008).

Молоді митці почали реабілітацію імен українського "розстріляного відродження" 20–30 років, самі складали твори модерного європейського зразка... і через те швидко потрапили під обстріл компартійних органів. У грудні 1962 року тодішній керівник СРСР Микита Хрущов, забувши про "відлигу", в "історичній" зустрічі з літераторами та митцями накинувся з критикою на "формалістів й абстракціоністів". Після того у всіх ЗМІ почалось цькування місцевих "формалістів", які були зараховані до ідеологічних ворогів, "очорнителів" радянської дійсності. Для усунення українських поетів-модерністів підключили "простих читачів" і письменників-пристосуванців. Микола Вінграновський на одній з нарад кинув чиновникам в обличчя: "Якщо існує мій народ формально, // Тоді я справді справжній формаліст!"

Хмари все більше згущались над шістдесятниками. Проблемою став навіть вечір пам'яті Лесі Українки. Збори молоді проводились лише з дозволу міського комітету компартії. Розпустили Клуб творчої молоді в Жовтневому палаці. 13 грудня 1963 р. після побиття у відділку міліції помер Василь Симоненко. Був знищений готовий вітраж Т.Шевченка в Київському університеті – його автори Горська і Заливаха виключені зі Спілки художників. Заборонено відзначати дату перепоховання в Україні Тараса Шевченка...

А.Горська, О.Заливаха, Г.Зубченко, Г.Севрук, Л.Семикіна. Ескіз вітража до 150-річчя Т.Шевченка.

Хрущова змінив "залізний ленінець" Леонід Брежнєв, ознаменувавши черговий етап побудови соціалізму... З 28 серпня 1965 р. почались політичні арешти в кількох містах України. Першими жертвами стали брати Горині, Опанас Заливаха, Михайло Косів, Іван Світличний.

Нині академік Іван Дзюба – безпосередній учасник події, згадує: "Стало зрозуміло, що сподіватись на підтримку офіційної громадськості не доводиться. Але й миритись з відсутністю інформації в суспільстві не можна було. Потрібна була акція, що привернула би увагу до повернення політичних репресій. Вирішили скористатись прем'єрою фільму Сергія Параджанова "Тіні забутих предків". Напередодні я зустрівся з Михайлиною Коцюбинською та Юрієм Бадзьом, і ми прийшли до думки, що хтось має виступити під час представлення фільму. Вирішили, що це маю зробити я. Тому я "затаївся", адже будь-який розголос міг все загубити.

Прем'єра відбулась 5 вересня 1965 р. Ідучи до кінотеатру, ми з дружиною купили гарний букет квітів. На церемонії представлення авторів фільму всіх вітали та дарували квіти. Але поза увагою залишилась художниця костюмів Т.Байкова. Я вийшов на сцену, подарував їй букет і зразу звернувся до аудиторії: у нас сьогодні свято мистецтва, але в Україні почались трагічні арешти... Зразу ж заревла сирена, а директор кінотеатру кинувся стягувати мене зі сцени. Далі Василь Стус і В'ячеслав Чорновіл закликали всіх, хто проти репресій, піднятися зі своїх місць. Але, здається, піднялось не багато: хто був смертельно переляканий, хто байдужий до всього, хтось нічого не зрозумів. По кількох хвилинах замішання почався показ фільму. Я повернувся на своє місце.

Атмосфера в залі була тривожна. Дехто чекав на арешти при виході. Оператор фільму Юрій Іллєнко, вийшовши на вулицю, бачив: під'їхали машини з брезентовими кузовами, і "люди в цивільному" оточили кінотеатр. Та, мабуть, не отримали дозволу на свої дії і ретирувались. Після сеансу я, Стус, Чорновіл швидко розчинились у натовпі. Показово, що Сергій Параджанов був просто щасливий, що таке сталося на його прем'єрі! Він одверто ненавидів бюрократичний режим, який душив його поривання, і радісно підтримував усе, що кидало йому виклик".

Акт протесту проти брежневських репресій, що відбувся 5 вересня в Києві, був першим і єдиним на весь СРСР. Славетна демонстрація кількох москвичів проти окупації Чехословаччини пройшла через три роки.

На жаль, цей акт не був такий масовий, як того бажали його організатори, але й він налякав владу. Примусив компартію, насамперед України, рахуватись з можливістю публічного спротиву. Хоч як замовчувались арешти, та все ж відомості про них потрапляли до людей, особливо студентів, через самвидав і особисті контакти. Згодом дисидентами було зорганізовано кілька листів протесту до ЦК КПУ із запитаннями стосовно політики утиску. Ці листи підписували найперші вчені та митці України... але відповіді на них не одержали.

Саме небажання радянських чиновників помічати незадоволених українців, ігнорування їхніх національних інтересів, утиски української мови та українських інтелігентів спонукало Івана Дзюбу написати трактат "Інтернаціоналізм чи русифікація?". Цей допис показав "цілковитий відхід радянського режиму від гасел і тієї ідеології, особливо в національній справі, під якими більшовики приходили до влади". Він сколихнув національну свідомість народів, які входили до "соцтабору", і став початком критики комуністичного режиму СРСР...

А почалась ця велика справа із, здавалось би, локального публічного виступу-спротиву в кінотеатрі "Україна", що відбувся 45 років тому. Чи може маленька подія лежати у підгрунті великих перемін? Безперечно. Оскільки дорогу може подолати тільки той, хто йде по ній кожного дня, крок за кроком.

м.Маріуполь

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

Дивлюсь на сучасну Україну та думаю, які "веселі" часи настали. І дня не мине, щоб якусь "свиню" нам регіонали з комуністами не підсунули. У своїй президентській кампанії Янукович обіцяв "зшивати" Україну. А що ж маємо? Усе те, що так важко утверджувалось за попереднього Президента, тепер заперечується. Історія знову переписується. Україна поволі втягується у новітнє імперське ярмо. Українську мову новітня влада принижує, натомість підносить до небес російську. А коли запитали соратницю Януковича пані Герман, що вона з цього приводу думає, вона цинічно відповіла: "А навіщо взагалі про це говорити? Адже українська мова залишається державною і ніщо їй не загрожує". А демарш кримської влади з перейменуванням Верховної Ради Криму на Верховний Совєт? А низка постанов одіозного міністра Табачніка, якими понижено статус мови в українській освіті та науці?

Табачники, семиноженки, колєсніченки, чайковські та солдатенки зі шкіри лізуть, аби знову спотворити нашу історію, яка є історією боротьби українського народу за незалежність. Не за горами той час, коли наша юнь за шкільними партами з підручників історії вже не дізнається правди про Батурин, Чигирин, Конотоп, Крути. Найбільш ганебним фактом є фактичне заперечення Януковичем Голодомору як геноциду української нації, яке прозвучало з високої трибуни ПАРЕ у Стразбурзі. А виступаючи на засіданні гуманітарної ради, Янукович заявив: "Для української держави усі церкви рівні і водночас рідні". Знову проросійська, бо на офіційні заходи він бере з собою представників лише однієї конфесії – УПЦ МП.

Попередній Президент Ющенко нагородив Степана Бандеру званням Героя України. Це так вразило донецьких українофобів, що одразу після того, як Янукович посів трон, негайно, через суд, вони домоглись скасування указу Ющенка. Яка ганьба! Ось як новітній Президент "зшиває" Україну.

Ми, члени Чернівецького братства ОУН-УПА і товариства політв'язнів і репресованих, різко засуджуємо україноневисницьку політику чинної влади та віримо у перемогу здорового глузду. Переконані: Україна вистоїть, а україноненависники підуть у небуття. В історії нашої рідної Батьківщини були й гірші часи, з яких вона виходила з честю. Слава Україні! Героям слава!

Зеновій ВАРВАЧУК,
м.Чернівці

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9